

ражава. Той единствен!

Елисавета засия в блага усмивка.

— Това е нашето най-голямо щастие. Ние се обичаме и разбираме във всичко. Бог да го запази и здраве и крепкост да му дарува.

София се замисли. Въздъхна. Прекръсти се по посока на иконата, пред която гореше сребърно кандило.

— Амин.

След това тя изправи снага, почна да слага дългите си ръкавици.

— Облечи се прилично и ме намари долу, при болницата. По-скоро.

След излизането ѝ, Елисавета дълго стоя тъжна и сломена пред своите отворени ракли с великолепни коприни и аксамити. Меките платове шумоляха с приятен блясък между пръстите ѝ. Елмазите святакаха като прозрачни съизи, капнали връз тъмния огнецветен пурпур, или бистрата яснота на циндал от Лукка.

А тя бе дала обет за скромност и бедност, тъй както бе проповядвал свети Франциск. Не би ли това основата на неговото учение?

Бедността прави човека лек и безкрижен като птицата Божия. Защото няма да се ~~боя~~ че ще загуби нещо, нито ще ламти след като има едно, да има и друго. Земните богатства отвличат грижите на хората само в земните неща, като ги карат да занемаряват духа си. Богатството предизвиква завист, а завистта омраза. Ала омразата, ражда борби, кръв, смърт.

Как можеше тя да отиде в Божия дом, нагиздена като за пир и веселба, за да се моли облечена в злато и аксамит, пред очите на толкова бедни и гладни, дрипави люде?

И реши твърдо: никога. Тя се погледна. Лека червенина обля бледото ѝ отслабнало от пост и бдение лице. Нима това бе скромна дреха? Тая тежка коприна, сива като есенно небе? И защо кръстчето